

P. Buzogány Árpád

Szeptember, rózsák, szerelemkút

Ó, ti őszi rózsák! Szeptember közepén
fáradt dallamot, mint a tietek
elfeledt leányok dúdolhatnak mélán,
látom a csokrokat és mégis sietek,

ne érjen hozzám a dús illatok,
ne is lankasszon elmúlt szerelem,
ne lássak vörösen pompázó virágot,
és a szeptember ne játsszon velem —

megtöltené szemem régi mosolyoddal,
hangod melegét érezném újból.
Ma gondolsz-e reám, megitatnál ismét
játszva, kacéran szerelemkútból?

Halálra ítélt szépségek

Forró a szeptember, mint nyár dereka,
ájult csendbe zuhan a délután,
verebek fürödnek a kávézó előtt
csendben a porban, ránk néznek bután,

virágok fonnyadnak vénasszonyok előtt —
halálra ítélt szépségek a téren,
és nincsenek nők, akiknek vihetnénk,
hiába dobban sűrűbben a vérem,

tegnapi arcokat keresek magamban,
kinek szemében látnám meg magam?
Kinek a hangjára rezzenne a lelkem?
Árva virágok, holdas est ma van.

Sok kicsi holnap

Tőled visszhangzik a lelkem, kamasz
szerelemmel harcol a félszem,
ég sátorában illatod érzem.
Szelek szájából süvít a panasz:

mért szeretlek és te miért nem,
miért lesz éjszaka nappal után?
Rám ragyog a nap kövéren, bután
és nincs akitől a választ kérnem.

Barlang szájában madarak szólnak,
kövek nyugalma költözik belém,
holdfény játéka kutak fedelén —
lapos napra jön sok kicsi holnap.

Lepkeszárnyon

Kiégett, fakó estéken
miért kellene várni,
honnan jöhetne hajnalok
büszke fénye vagy bármi,

amitől ájult virágok
szirmát éri a harmat —
ki bízott lepkék szárnyára
világbíró hatalmat?

Szemed szomjáról

Nem oltja a világ szemed
sűrű szomját,
nem is láthatod szerelmem
ócska romját,

elbújnék, rád kést kezeim
mégse fennek.
Arcod az égre vetítem —
szerelemnek.
